

Puoliksi juotu kahvikuppi kädessäni istun taas saman pöydän ääressä. Jäähtynyt kahvi polttaa suussani kun lokit lentävät telttojen ylitse. Tiedätkö että joskus istuin tällä samalla tuolilla tuntikausia vain katsellen ohikulkevia ihmisiä, vilahduksia heidän elämästään? Aamujeni rutiinit vaihtuivat työmatkasta kiirettömään käyskentelyyn torien mukulakiveyksillä. Usein tiikusateisen aamun koleus kuvasti täydellisellä ironiallaan mielialani raukeaa virkeyttä. Aurinkoisenakin aamuna sonnustaudun tottuneesti villatakkiin ja kannan punaista sateenvarjoa mukanani, koskaanhan ei voi tietää mitä tapahtuu. Suuresta käsilaukustani löytyy aina hammasharja ja vaihtovaatteet, vaikka enhän minä täältä enää ketään tunne. Tässä aamukahvia juodessani tahdon vain tuntea että tänään kaikki voi olla mahdollista. Kun kävelen kaikkia vastaan, katson arkea ulkopuolisen silmin. Kun on vain aikaa, voi unohtaa liian helposti mitä tahtoo elämällään tehdä. Kohotan kättäni kohti aurinkoa ja huomaan pilvien pimentävän taivaan. Jalkani vievät minua kuin yhteisestä sopimuksesta rantaan kylmyyttä läikehtivän veden luo. Riisun kenkäni ja kastan varpaani hyiseen järveen. Tuulen yltyessä hameeni helmat kastuvat veteen. Ne kelluvat pinnalla vedestä raskaina, mutta silti niin kevyinä. Otan vielä askeleen, päässäni soi Vivaldin Kevät. Aurinko pilkistää lämpimänä ja iloisena pilven takaa, aivan kuin lupaillen päivästä tulevan kaunein mies muistiin. Silmät avoinna astun vielä askeleen ja veden pinta jää pääni päälle. Rannan puissa linnut laulavat.